

»Imenuj óni ponoš, kakor ga hočeš, samosvest, vzgojo, nra-
nost —«

»Čakaj, pomagam til« deje Pavel smehoma; »imenujem ga kal
tistega pravega ženstva, katerega iščemo takó zaman!«

»Prav praviš!« pritegne Valentin resno. Našel ni izraza pojmu,
kateri je pa vèder še obema, dasi sta ga imenovala, plaval nekamo
temno pred očmi.

Bila sta že pred notarjevim stanovanjem.

»Ne jézi se! — Videl bodeš, kakó imenitna gospá bode še ta
Ančika! Škoda — sedaj je ne smemo več objemati!« deje adjunkt
kinično.

»Ti bi jo sedaj morda še rajši nego prej!« pravi Valentin ne-
koliko nezadovoljno, »in to menda navzlic svoji izborni teoriji o vzgoji
ženâ po njih soprogih!«

»Spat pojdi spat, Tinče, in tiho hódi po stopnicah — petelin
bode skoro pell!« pravi adjunkt smehoma in krene proti svojemu
stanovanju.

(Dalje prihodnjič.)

Pridi zopet, čas pomládi!

Mojega srcá gredica,
Mnog si že pognala cvet;
Do cvetice zdaj cvetica,
Kdaj priklje bujno spet?
Zima je zaméla tudi
Srčni moj odeveli vrt;
Mórda, seme drólbno, v grudi
Mrzli zaduší te smrt?

Zunaj divno mladoletje
Severov odgnal je piš,
Le po steklih rase cvetje
V oknih zameténih hiš.
Pridi zopet, čas pomládi,
In ovenčaj hrib in dol,
Pesmij v srci mi nasádi,
Raja mu prinési pol!

y.

